FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (tredje avdelningen)
den 17 september 2003 *

I mål T-54/98,

Aruba, företrädd av advokaterna P. Bos och M. Slotboom, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av T. van Rijn, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: nederländska.

med stöd av

Europeiska unionens råd, företrätt av J. Huber och G. Houttuin, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

och av

Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, företrätt av R. Magrill, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenienter,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 2553/97 av den 17 december 1997 om bestämmelser för utfärdande av importlicenser för vissa produkter med KN-numren 1701, 1702, 1703 och 1704 som omfattas av kumulation av ursprung mellan AVS-länderna och ULT (EGT L 349, s. 26),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden K. Lenaerts samt domarna J. Azizi och M. Jaeger, justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser

1 Gemenskapens verksamhet skall, enligt artikel 3 r i EG-fördraget (nu artikel 3.1 s EG i ändrad lydelse), innefatta associering av utomeuropeiska länder och territorier (ULT) i syfte att öka handeln och att gemensamt främja den ekonomiska och sociala utvecklingen.

2 Aruba är ingår i ULT.

3 Enligt artikel 227.3 i EG-fördraget (nu artikel 299.3 EG i ändrad lydelse) skall de ULT som anges i bilaga IV till EG-fördraget (nu bilaga II EG i ändrad lydelse) omfattas av den särskilda associeringsordning som fastställts i fjärde delen i nämnda fördrag. Aruba anges i bilagan.

4 I artikel 136 andra stycket i EG-fördraget (nu artikel 187 EG i ändrad lydelse) föreskrivs att rådet, med utgångspunkt i de resultat som uppnåtts inom ramen för associeringen mellan ULT och gemenskapen och på grundval av principerna i fördraget, enhälligt skall anta bestämmelser om de närmare riktlinjerna för och förfarandet vid ULT:s associering med gemenskapen. Med stöd av denna artikel antog rådet den 25 februari 1964 beslut 64/349/EEG om associering av ULT med Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT 93, s. 1472). Beslutet syftade till att från och med den 1 juni 1964 — den dag som det interna avtalet om finansiering och administration av stöd från gemenskapen, undertecknat i Yaoundé den 20 juli 1963, trädde i kraft — ersätta den genomförandekonvention om associering av ULT med gemenskapen som hade fogats till fördraget och som hade ingåtts för en tid av fem år.

5 Sedan ett flertal beslut med samma syfte antagits, antog rådet, den 25 juli 1991, beslut 91/482/EEG om associering av ULT med Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 263, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 18, s. 3) (nedan kallat ULT-beslutet). Beslutet skulle, enligt dess artikel 240.1, gälla under en period av tio år från den 1 mars 1990. I artikel 240.3 a och b föreskrevs emellertid att rådet, före utgången av de första fem åren, enhälligt på förslag av kommissionen, utöver det ekonomiska biståndet från gemenskapen, skulle fastställa eventuellt nödvändiga ändringar av ULT:s associering med gemenskapen för de sista fem åren. Det var därför som rådet antog beslut 97/803/EG av den 24 november 1997 om revidering efter halva giltighetstiden av ULT-beslutet (EGT L 329, s. 50).

6 I artikel 101.1 i ULT-beslutet, i dess ursprungliga lydelse, föreskrevs följande:

"Varor med ursprung i ULT skall importeras till gemenskapen utan tullar eller avgifter med motsvarande verkan."

7 I artikel 102 i samma beslut föreskrevs följande:

"På import av produkter med ursprung i [ULT] skall gemenskapen inte tillämpa några kvantitativa restriktioner eller åtgärder med motsvarande verkan."

8 I artikel 108.1 första strecksatsen i ULT-beslutet hänvisas till bilaga II till beslutet (nedan kallad bilaga II) för definitionen av begreppet ursprungsvaror och de metoder för administrativt samarbete som är relaterade till detta. Enligt artikel 1 i denna bilaga skall en vara anses ha sitt ursprung i ULT, gemenskapen eller staterna i Afrika, Västindien och Stilla havet (nedan kallade AVS) om den antingen har helt producerats eller i tillräcklig grad behandlats eller bearbetats där.

9 Artikel 3.3 i bilaga II innehåller en uppräkning av de verksamheter som skall anses som otillräcklig bearbetning eller behandling för att en produkt från ULT skall tilldelas status som ursprungsvara.

10 I artikel 6.2 i bilaga II föreskrivs emellertid följande:

"När varor som helt framställs inom ... AVS-staterna bearbetas eller behandlas i ett ULT skall de anses som helt framställda i ULT."

11 Enligt artikel 6.4 i bilaga II den i föregående punkt nämnda regeln om så kallad ursprungskumulation "AVS/ULT" gälla för "all bearbetning eller behandling, utförd i ULT, däribland de operationer som är uppräknade i artikel 3.3".

12 Genom beslut 97/803 begränsades tillämpningen av regeln om ursprungskumulation AVS/ULT beträffande socker från ULT. I detta syfte infördes genom beslut 97/803 bland annat artikel 108b i ULT-beslutet, enligt vilken ursprungskumulation AVS/ULT medges för socker upp till en bestämd årlig kvantitet. I artikel 108b.1 och 108b.2 föreskrivs följande:

"1. ... den kumulation av ursprung mellan AVS och ULT som avses i artikel 6 i bilaga II [skall] tillåtas för en årlig kvantitet på 3 000 ton socker.

2. För tillämpningen av de regler om kumulation mellan AVS och ULT som avses i punkt 1 skall det anses tillräckligt för att produkterna skall räknas som produkter med ursprung i ULT att det rör sig om bitsocker eller färgat socker."

13 Den 17 december 1997 antog kommissionen förordning (EG) nr 2553/97 om bestämmelser för utfärdande av importlicenser för vissa produkter med KN-numren 1701, 1702, 1703 och 1704 som omfattas av kumulation av ursprung mellan AVS-länderna och ULT (EGT L 349, s. 26) (nedan kallad den ifrågasatta förordningen). I förordningen föreskrivs att det vid import av socker med ursprungskumulation AVS/ULT enligt artikel 108b i ULT-beslutet krävs att en importlicens uppvisas.

14 I enlighet med artikel 8 första stycket i den ifrågasatta förordningen trädde denna förordning i kraft den 19 december 1997.

Förfarandet

15 Sökanden har väckt denna talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 1 april 1998.

16 Kommissionen har, genom handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 9 juli 1998, med stöd av artikel 114.1 i förstainstansrättens rättegångsregler framställt en invändning om rättegångshinder. Sökanden yttrade sig över invändningen den 14 augusti 1998.

17 Rådet och Förenade kungariket ansökte, genom handlingar som inkom till förstainstansrättens kansli den 8 juli respektive den 18 augusti 1998 och i enlighet med artikel 115 i förstainstansrättens rättegångsregler, om att få intervenera till stöd för kommissionens yrkanden. Ordföranden på förstainstansrättens tredje avdelning biföll ansökningarna genom beslut av den 17 december 1998.

18 Ordföranden för Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage (Nederländerna) begärde i enlighet med artikel 177 i EG-fördraget (nu artikel 234 EG) att domstolen skulle meddela ett förhandsavgörande angående giltigheten av beslut 97/803 (mål C-17/98).

19 I förstainstansrättens beslut av den 11 februari 1999 förklarades att förfarandet i förevarande mål skulle vila till dess att domstolen hade meddelat ett avgörande genom vilket förfarandet i mål C-17/98 avslutades. Vilandeförklaringen upphörde att gälla genom domstolens dom av den 8 februari 2000 i mål C-17/98, Emesa Sugar (REG 2000, s. I-675).

20 Ordföranden på förstainstansrättens tredje avdelning förklarade i beslut av den 5 oktober 2000 att förfarandet skulle vila till dess att domstolen hade meddelat ett avgörande genom vilket förfarandet i mål C-142/00 P avslutades. Sistnämnda mål avsåg bland annat Nederländska Antillernas rätt att föra talan mot bestämmelser som medförde att importen av varor från ULT begränsades. Vilandeförklaringen upphörde att gälla genom domstolens dom av den 10 april 2003 i mål C-142/00 P, kommissionen mot Nederlandse Antillen (REG 2003, s. I-0000). Genom sistnämnda dom upphävdes förstainstansrättens dom av den 10 februari 2000 i de förenade målen T-32/98 och T-41/98, Nederlandse Antillen mot kommissionen (REG 2000, s. II-201), eftersom förstainstansrätten felaktigt hade fastslagit att Nederländska Antillerna berördes personligen av de ifrågasatta bestämmelserna i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget (nu artikel 230 fjärde stycket EG i ändrad lydelse).

21 Parterna anmodades i skrivelse av den 28 april 2003 att inkomma med yttrande över den fortsatta handläggningen i förevarande mål. Sökanden och Förenade kungariket inkom inte med några yttranden. Kommissionen och rådet inkom med yttranden genom skrivelser av den 11 respektive den 12 juni 2003.

Parternas yrkanden

22 Sökanden har i sin ansökan yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara den ifrågasatta förordningen, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

23 Kommissionen, som stöds av rådet och Förenade kungariket, har i sin skrivelse med invändningen om rättegångshinder yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

24 Sökanden har i sitt yttrande över invändningen om rättegångshinder yrkat att förstainstansrätten skall

— pröva invändningen om rättegångshinder tillsammans med saken, och

— ogilla invändningen om rättegångshinder, eller

— förklara att beslut om rättegångskostnaderna kommer att meddelas senare, för det fall rätten inte prövar invändningen om rättegångshinder tillsammans med saken.

Huruvida talan kan tas upp till sakprövning

25 Enligt artikel 114.1 i rättegångsreglerna kan rätten, på en parts begäran, meddela beslut i fråga om rättegångshinder utan att pröva själva sakfrågan. Enligt punkt 3 i samma artikel skall återstoden av förfarandet vara muntligt, om inte rätten bestämmer annat. Rätten finner att handlingarna i förevarande mål innehåller tillräckliga upplysningar för att den skall kunna avgöra kommissionens begäran utan att inleda det muntliga förfarandet.

Parternas argument

26 Kommissionen har till stöd för sin invändning om rättegångshinder hävdat att sökanden inte berörs vare sig direkt eller personligen av den ifrågasatta förordningen, i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget. Kommissionen och rådet har, i sina yttranden över förfarandets fortsatta handläggning, understrukit att domen i det ovan i punkt 20 nämnda målet kommissionen mot Nederlandse Antillen oundvikligen leder till slutsatsen att förevarande talan inte kan tas upp till sakprövning.

27 Sökanden har i första hand gjort gällande att Aruba har en särskild ställning. Den har i detta avseende hänvisat till den fjärde delen i EG-fördraget och till bilaga IV till EG-fördraget, i vilken Aruba uttryckligen anges som ett ULT. Sökanden har hävdat att den, i analogi med den situation som Europaparlamentet befinner sig i (domstolens dom av den 22 maj 1990 i mål C-70/88, parlamentet mot rådet, REG 1990, s. I-2041), har rätt att väcka talan om ogiltigförklaring, när talan syftar till att skydda de rättigheter som den har enligt fördraget. En analog tillämpning av artikel 173 andra och tredje styckena i fördraget leder följaktligen till att denna talan skall anses kunna tas upp till sakprövning.

28 Sökanden har i andra hand hävdat att den berörs direkt och personligen av den ifrågasatta förordningen, i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget.

29 För det första berörs sökanden direkt av den ifrågasatta förordningen, eftersom förordningen inte ger medlemsstaterna något utrymme för skönsmässig bedömning vid genomförandet av densamma (domstolens dom av den 13 maj 1971 i de förenade målen 41/70–44/70, International Fruit Company m.fl. mot kommissionen, REG 1971, s. 411, punkterna 23–28, av den 11 juli 1985 i de förenade målen 87/77, 130/77, 22/83, 9/84 och 10/84, REG 1985, s. 2523, punkterna 31 och 32, och av den 26 april 1988 i mål 207/86, Apesco mot kommissionen, REG 1988, s. 2151, punkterna 11–23).

30 För det andra berörs sökanden personligen av den ifrågasatta förordningen. Sökanden har i detta hänseende påpekat att importen av socker med ursprung i ULT begränsas genom förordningen. Den ifrågasatta förordningen berör följaktligen en sluten grupp av territorier och länder, vilka uttömmande anges i bilaga IV till EG-fördraget, och Aruba tillhör denna grupp.

31 Sökanden berörs dessutom personligen av den ifrågasatta förordningen, eftersom den i förhållande till flera medlemsstater inte är bunden av beslut 97/803, på vilken den ifrågasatta förordningen grundas. Sökanden har i detta hänseende förklarat att akterna om villkoren för Österrikes, Finlands, Portugals, Spaniens och Sveriges anslutning till Europeiska gemenskaperna endast har ratificerats med avseende på Nederländerna, och inte med avseende på Aruba. Aruba skiljer sig således från övriga ULT.

32 Sökanden berörs vidare personligen av den ifrågasatta förordningen i egenskap av ULT som producerar och exporterar socker med ursprung i ULT, eftersom förordningen innebär att importen av socker med sådant ursprung begränsas.

Sökanden har påpekat att nästan allt socker som omfattas av ursprungskumulation AVS/ULT kom från Aruba vid den tidpunkt då den ifrågasatta förordningen antogs.

33 Sökanden har slutligen hävdat att den berörs personligen av den ifrågasatta förordningen, eftersom den, innan beslut 97/803 antogs, hade deltagit i överläggningar med kommissionen och rådet om ändringen av bestämmelserna i ULT-beslutet, vilka ledde till att den ifrågasatta förordningen antogs.

Förstainstansrättens bedömning

34 Förstainstansrätten erinrar först om att varken andra stycket i artikel 173 i fördraget (se, för ett liknande resonemang, domstolens beslut av den 21 mars 1997 i mål C-95/97, Région wallonne mot kommissionen, REG 1997, s. I-1787, punkt 6, och av den 1 oktober 1997 i mål C-180/97, Regione Toscana mot kommissionen, REG 1997, s. I-5245, punkt 6) eller dess tredje stycke lämpar sig för en analogisk tillämpning. Av detta följer att frågan om sökandens talerätt endast kan prövas enligt artikel 173 fjärde stycket i fördraget (dom av den 22 november 2001 i mål C-452/98, Nederlandse Antillen mot rådet, REG 2001, s. I-8973, punkt 50).

35 Förstainstansrätten konstaterar härefter att den ifrågasatta förordningen har allmän giltighet. Den skall nämligen alltid tillämpas när socker som omfattas av ursprungskumulation AVS/ULT importeras till gemenskapen.

36 Det skall dock undersökas huruvida sökanden, trots att förordningen har allmän giltighet, likväl kan anses beröras direkt och personligen av denna. En rättsakts allmänna giltighet utesluter nämligen inte att den kan beröra vissa fysiska eller

juridiska personer direkt och personligen, i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget (domstolens dom av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorniu mot rådet, REG 1994, s. I-1853, punkt 19, svensk specialutgåva, volym 15, s. 141, och domen i det ovan i punkt 34 nämnda målet Nederlandse Antillen mot rådet, punkt 55).

37 Förstainstansrätten konstaterar att sökanden berörs direkt av den ifrågasatta förordningen, eftersom den inte lämnar åt de nationella myndigheter i medlemsstaterna som skall tillämpa den (något utrymme för skönsmässig bedömning se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 6 december 2001 i mål T-43/98, Emesa Sugar mot rådet, REG 2001, s. II-3519, punkt 48).

38 Såvitt avser frågan huruvida sökanden berörs personligen av den ifrågasatta förordningen erinrar förstainstansrätten om att det, för att fysiska eller juridiska personer skall anses vara personligen berörda av en rättsakt med allmän giltighet, enligt fast rättspraxis krävs att rättsakten angår dem på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer och därigenom försätter dem i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till (domstolens dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62, Plaumann mot kommissionen, REG 1963, s. 197, s. 223, svensk specialutgåva, volym 1, s. 181, och domen i det ovan i punkt 34 nämnda målet Nederlandse Antillen mot rådet, punkt 60).

39 Av domen i det ovan i punkt 34 nämnda målet Nederlandse Antillen mot rådet samt domen i det ovan i punkt 20 nämnda målet kommissionen mot Nederlandse Antillen framgår på ett otvetydigt sätt att den omständigheten att sökanden hör till den slutna grupp av ULT vilka anges i bilaga IV till EG-fördraget inte räcker för att det skall anses att sökanden berörs personligen av den ifrågasatta förordningen.

40 Dessutom är det allmänna intresse som ett ULT, såsom behörig enhet i ekonomiska och sociala frågor inom sitt territorium, kan ha av en utgång som

är gynnsam för den ekonomiska utvecklingen i området under alla omständigheter inte i sig tillräckligt för att det skall anses att det berörs av bestämmelserna i den ifrågasatta förordningen, i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget, eller — *a fortiori* — att det berörs personligen av denna förordning (domen i det ovan i punkt 34 nämnda målet Nederlandse Antillen mot rådet, punkt 64).

41 När det gäller det argument som avser den ställning som sökanden har på marknaden för socker kan det konstateras att bearbetning av socker från tredje land som ingår i ULT och export av socker som omfattas av ursprungskumulation AVS/ULT är affärsverksamheter som när som helst kan bedrivas av vilka ekonomiska aktörer som helst i vilket ULT som helst. Sökanden har själv medgett att socker också bearbetas i Nederländska Antillerna. Bearbetning av socker och export av socker som omfattas av ursprungskumulation AVS/ULT är följaktligen inte några verksamheter som medför att sökanden särskiljs från alla andra ULT (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 34 nämnda målet Nederlandse Antillen mot rådet, punkt 74).

42 Att överläggningar ägde rum mellan sökanden, å ena sidan, och företrädare för kommissionen och rådet, å andra sidan, innan beslut 97/803 antogs visar inte heller att sökanden berörs personligen av den ifrågasatta förordningen. Även om dessa överläggningar hade ägt rum under förfarandet för antagandet av den ifrågasatta förordningen, skulle inte heller denna omständighet medföra att sökanden särskiljs i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget. Att en person på ett eller annat sätt deltar i det förfarande som leder till att en gemenskapsrättsakt antas utmärker nämligen denna person med avseende på rättsakten i fråga enbart när vissa processrättsliga skyddsregler har föreskrivits för denna person i de tillämpliga gemenskapsbestämmelserna (förstainstansrättens beslut av den 9 augusti 1995 i mål T-585/93, Greenpeace m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-2205, punkterna 56 och 63, av den 8 juli 1999 i mål T-12/96, Area Cova m.fl. mot rådet och kommissionen, REG 1999, s. II-2301, punkt 59, och förstainstansrättens dom av den 7 februari 2001 i de förenade målen T-38/99–T-50/99, Sociedade Agricola dos Arinhos m.fl. mot kommissionen, REG 2001, s. II-585, punkt 46), vilket inte är fallet i förevarande mål.

43 Att akterna om villkoren för Österrikes, Finlands, Portugals, Spaniens och Sveriges anslutning till Europeiska gemenskaperna endast har ratificerats med avseende på Nederländerna, och inte med avseende på Aruba, visar slutligen inte att den ifrågasatta förordningen, som är en rättsakt som har antagits av kommissionen, berör sökanden på ett annat sätt än vad som är fallet beträffande övriga ULT.

44 Av det ovan anförda följer att sökanden inte har visat att den berörs personligen av den ifrågasatta förordningen.

45 Mot bakgrund av dessa omständigheter skall talan avvisas.

Rättegångskostnader

46 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas.

47 Intervenienterna Förenade kungariket och rådet skall bära sina rättegångskostnader, i enlighet med artikel 87.4 i rättegångsreglerna.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande beslut:

1) **Talan avvisas.**

2) **Sökanden skall bära sin rättegångskostnad och ersätta kommissionens rättegångskostnad.**

3) **Intervenienterna skall bära sina rättegångskostnader.**

Luxemburg den 17 september 2003.

H. Jung

Justitiesekreterare

K. Lenaerts

Ordförande